

misel, astus teine tuju tuhinal lootsiüksse, hüüdes: „Müüd ma wiin su kandli ära!“ ja sõudis kaldalt eemale. Paurik waatas rõemulikul seda nalja pealt, — äkkitselt tõusis kange tuul ja hakkas lootsi kaugemale mere poole ajama. „Sõua tagasi!“ karjus Heidalla. Neiu katsus selle järäl teha, oli juba peagu rannal, kui tormiks muutunud tuul teda jälle läbi mäsawa laente ja wähtawa wee-woode hoopis suure mere peale ajas. Meri kohises hirmsaste, taewas kattis end musta pilwetega, kangede möllas torm.

„Heidalla!“ kisendas Kuumala suures hädas ja weri taretas tal soontes, nägu oli walge nagu lumi; „tule appi, Heidalla, peasta mind hukatusest.“ Ära nõrked ta ja möla kukkus ta lõdwastand käest.

Ei Heidalla wiibind kauem — lõwijulgusega heitis ta kohisewa laeneteesse ja peagu enese elujätmisega jõudis ta, wahwaste läbi wee-woode wõideldes, lootsi juure, kargas sisse ja äramineestades langes Kuumala tema kaensu. Paurik pani teda tasast maha, tõmbas möla kätte ja jõudis sel kombel seia saarele.

Kui wäga see mees seda uhket neiut armastas, seda ei näitnud mitte üksi tema julge püüdmine, teise elu peasta, waid niisamma ehk weel enamgi tema õrn hoolekandmine ja ell kaastund-

mine teise wastu. Et naad otse selle poole saare olid jõudnud, kus aina kõwa kalju ja lahtine liiw oli, siis tundis Kuumala kange waewa külma ja märja läbi. Nuttu kattis mees Kuumalat oma mantliga kinni ja hulkus siis suures ahastuses ühest kaljuriinkast teise, kinni wiimaks õnnelt seal seda koobast nägi, mis nende kolme kivi kohal oli õnestud. Kiireste jooksis ta lõdwaatawa neiu juure ja kandis teda ellast oma süles jünna koopasse, rõemustades tema peastmise ja kurwastades tema õnnetuise üle. Aga et õrn naesterahwas ühtepuhku aina külma käes wärises, siis läks Heidalla jälle waatama, kas mitte kusagilt raagu ehk puutompi ei leiaks, tuld üles tegema. Ei ta leidnud mitte märki, ei rohu liblegi, ning kurwalt tuli ta tagasi; — koopas leidis ta Kuumala pool surmut maas olevat.

„Glad ja weel, Kuumala?“ oli ta kurblik hüüdmine. Seal nägi ta oma kannelt maas. Ilma palju mõtlematta wõttis kalli mänguriista, ühe hoobiga lõi seda puruks ja tegi tükidest hästi lõkendawa tule, mille warjus kallis armuke end soendada wõis. See naeratas ja uus elu tuli jälle tema soontesse.

„Heidalla!“ hüüdis ta ja hakkas ümber lauliku kaela, — „Heidalla, ma armastan sind. Säh, wõta mu süda, siin mu käsi. Ma näen,